

Ванредно издање

Taksa plaćena u naturi

КАРАМПАНА

Л И С Т З А С М И Ј Е Х И Ј Е Д

Godina LVII

KOTOR, 6 veljače (24 januara) 1938

Broj 34

Cijena 1 Din. (2 fjorina)

Godina razoružanja

Izlazi devet dana nakon po-
larne svjetlosti — — — —

Rukopise prodavamo za za-
motavat sardele — — — —

Продаје се један нови цилиндар
(рабљен 2—3 пута), пошто су из-
губљене све наде, чак и за вијећни-
ка а камо ли за лорд-мера...

Заинтересовани обратити се уред-
ништву.

И з ј а в а

Odgovornog urednika „KARAMPANE“

На тражење уваженог Господина Јова Миловића, посједника и
трговца у Котору, ниже потписати изјављује да се у „Карампани“ од 3
ов. мј. на страни 4 цртеж који претставља цилиндар као и текст испод
цртежа не односи на горе споменутог господина већ на једну другу осо-
бу из Херцеговог.

КОТОР, 5-II 1938.

Крсто Б. Данчуловић,

одговорни уредник „Карампане“

Примно на знање,

Ј. Миловић с. р.

Изјава

Мјесеца новембра кренуо сам пут Котора у пратњи жандара. Поводом тога шириле су се свакојаке неистините гласине, па Вас молим госп. уреднице да у интересу истине објавите слиједеће:

„Ја сам био 20 дана на Брачу у сврху уређења неке оставштине.

Истина је да сам свако јутро чуо на своје уши звоно св. Трипуна, а нијесам код себе имао радила ни телефон.

Није истина да сам становао гдје било и нишао одрпан, већ напротив, становао сам у центруму града, у троспратном хотелу, у хелији првог разреда, а носио сам ново сиво одијело само од нешто јаче штофе.“

Лепетане, фебруара 1938.

НУМЕР

Вредан човек

Мали Ива и велики Влада
Хтедоше ме збацит с положаја,
Ал' остаде јалова им нада
Јер сам имао јаког подржаја:
И с министром умем да диваним,
Немам школе ал' језиком перем,
За изборе скоро и не марим:
Нино молер мени ствара терен.

Danas sam naoružan pak me nije strah,
a od sutra treba da se mislim.

KRSTO

„Мутикаша“ говори... о избору сенатора

Наш сарадник запитао вјечитог путника Херцегови — Котор, што мисли о оној notiци у „Слободној Мисли“, у којој је било речено, да ће се још именовати неки сенатор из Зетске бановине, а у комбинацију долазе многи, а он мјесто одговора исприча му слиједећи догађај: „Пар дана пред битку на Вучјем Долу, у Кнежевом табору бијаше се окупила једна лијепа кита бокелџа, добровољаца, а међу њима и већ давно преминули прота Ломбардић. Једне вечери прота запјева под својим шатором неку пјесму, и његов заиста лијеп глас допре до кнежевог шатора. Кад пјесма заврши, запита кнез присутне: „Зашто прота пјева“? Ту присутни пок. Јефто Гојковић одговори му „Да га не заборавиш звати на вечеру, господару“!